

ÎȚI POATE OFERI VIAȚA MAI MULT? POȚI SCHIMBA LUMEA DIN JURUL TĂU?

contacts

PRIMA ZI

Pregătește-te să fii nepregătit!

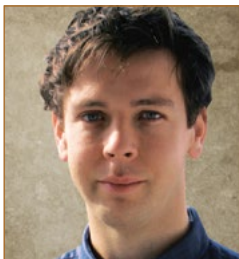
Ancora noastră ne ține

Și este o constantă de care putem depinde

Eu, tu și schimbarea

Și trei sugestii ca să-i poți face față

NOTA EDITORULUI DESPRE ÎNVĂȚARE ȘI PROGRES

Copiii sunt în mod firesc înclinați spre a învăța. Odată ce nevoile lor de bază sunt satisfăcute, setea lor pentru noi informații și experiențe este nemărginită. Iar dacă sunt fericiți și au lucruri interesante de făcut și locuri sigure în care să le facă, asta este și mai bine.

Neuroștiința ne spune că dezvoltarea creierului copilului are loc cu viteza fulgerului între naștere și până la cinci ani. Copiii absorb informații și își însușesc îndemănări din ceea ce văd și aud de la alții sau din încercările proprii. Fiecare imagine, miros, sunet și senzație are un impact. Cu mult înainte de primul lor pas în sala de clasă, neuronii lor construiesc rețele neuronale, capacitatea lor de cunoaștere explodează, li se dezvoltă limbajul și își pun bazele vieții lor de cunoaștere.

Însă pentru mulți dintre noi acest torent de cunoaștere se transformă într-un râu lin sau poate chiar un pârâiaș. Intervine viața. Stresul și responsabilitățile ne încețoșează mintea, iar progresul nostru de cunoaștere ajunge pe ultimul loc față de alte lucruri mai importante sau mai urgente.

Gandhi a spus: „Învață de parcă ai trăi veșnic”. Chiar dacă timpul nostru pe pământ este limitat, nu ar trebui să încetăm să învățăm și să progresăm. Ca să ne găsim fericirea și să o menținem, un lucru ar fi să rămânem deschiși față de lucrurile noi, deși nu este întotdeauna ușor.

Unele dintre cele mai grozave momente din viața omului au de-a face cu învățarea unui lucru, indiferent cât de neînsemnat este acesta. Momentele revelatoare despre care vorbește Maria în articolul ei din pg. 4-6 ne pot îmbunătăți foarte mult viața fizică, în timp ce progresul spiritual ne poate înnoi viziunea și credința, după cum remarcă Joyce în pg. 8-9.

Sper să îți facă plăcere să citești aceste articole.

Samuel Keating
Editor executiv

Noi îți oferim o varietate largă de cărți, materiale audio și video pentru inspirația și hrana ta sufletească.

Pentru comenzi te rugăm să ne contactezi la una din adresele de mai jos.

Adresa:

Contact5
în atenția lui: Christian
C.P. 129, O.P. 72
cod 032468
București

Email:

info@activated-europe.com

Web:

www.activated-europe.com/ro

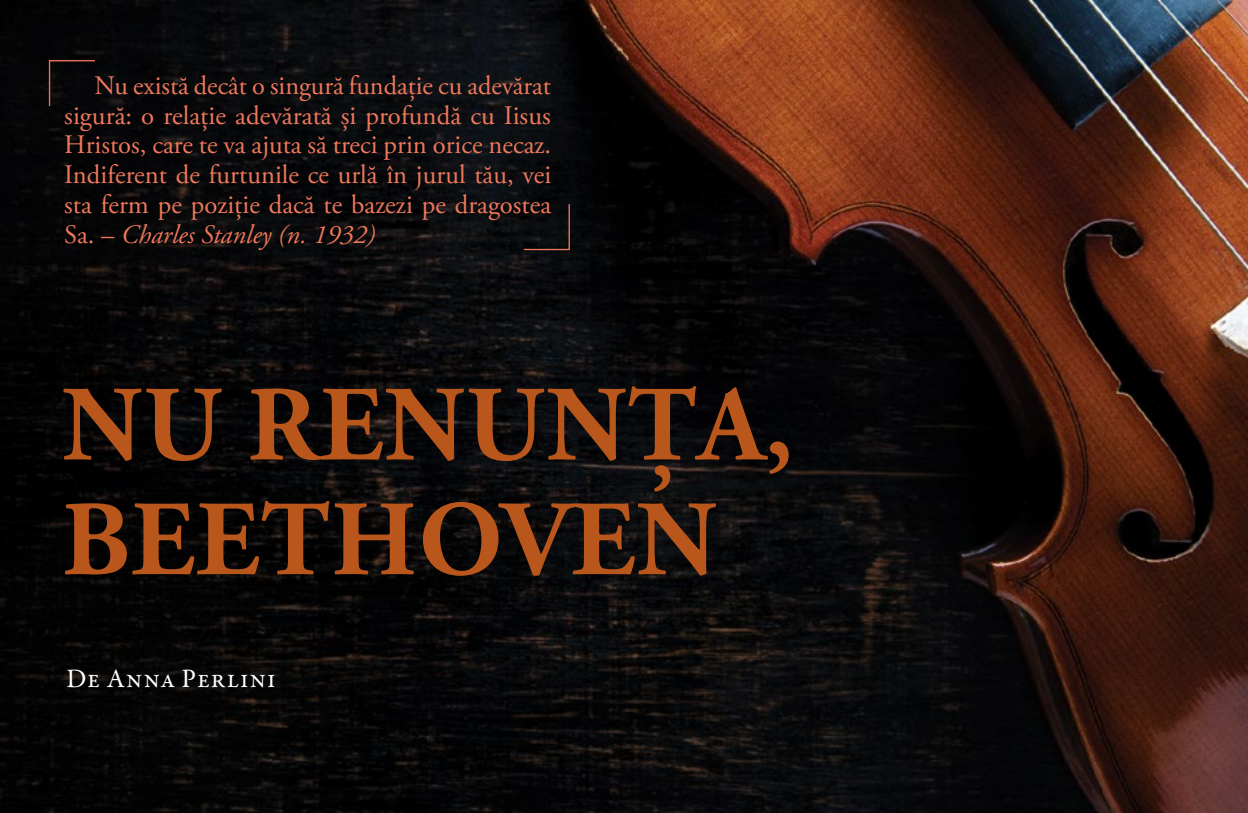
Editori	Samuel Keating
Tehnoredactare	Gentian Suçi
Traducere	Oana Toșu

© 2017 Activated.

Toate drepturile rezervate.

Toate versetele au fost citate din Biblia versiunea Dumitru Cornilescu, excepțiile fiind menționate explicit.

A-RO-MG-AM-200-X

Nu există decât o singură fundație cu adevărat sigură: o relație adevărată și profundă cu Iisus Hristos, care te va ajuta să treci prin orice necaz. Indiferent de furtunile ce urlă în jurul tău, vei sta ferm pe poziție dacă te bazezi pe dragostea Sa. – *Charles Stanley (n. 1932)*

NU RENUNȚA, BEETHOVEN

DE ANNA PERLINI

Când tata m-a pus să ascult prima oară Simfonia nr.6 de Beethoven¹ încerca probabil să împărtășească cu mine pasiunea lui pentru muzica clasică.

Eram mică pe atunci, dar îmi amintesc foarte clar. Muzica a început încet, ca și cum descria o scenă pastorală, iar eu mă jucam fericită la picioarele tatălui meu. Apoi a apărut un mic nor, ceea ce m-a făcut să mă simt puțin nesigură și m-am tras mai aproape de el. Apoi a tunat, a fulgerat și muzica a crescut în intensitate până când furtuna a devenit atât de puternică, de intensă și de înfricoșătoare că am alergat în brațele tatălui meu. El mi-a spus blând: „Nu-ți fie frică copilă. Furtuna va trece. Vezi? Deja trece. Muzica se schimbă”.

Din când în când o mai ascultăm împreună – ca până la urmă să fiu eu cea care să o ceară. Zâmbeam și râdeam împreună când, după punctul culminant, reveneau sunetele suave, precum pacea și calmul după furtună.

Apoi anii au trecut, fetița cea mică a crescut, iar Simfonia nr.6 de Beethoven a fost uitată, fiind

înlocuită de multe alte sunete.

Însă în cele din urmă venită și furtunile vieții. În timpul unei furtuni deosebit de puternice, cineva mi-a dat un CD cu acea simfonie și îmi reveni totul în minte. Am fost mișcată până la lacrimi când mi-am dat seama că tatăl meu știuse de atunci ce îmi va rezerva viitorul: atât zile de liniște, cât și furtuni puternice, ca apoi să revină liniștea. Parcă dorise să mă pregătească dinainte.

Brațele Tatălui meu cresc au fost întotdeauna confortabile, liniștitoare și prezente chiar și când tatăl meu pământesc nu îmi era în preajmă. Ele m-au ajutat să rezist și să îmi păstrez speranța când totul în jurul meu era haos și necaz, fiindcă în cele din urmă orice furtună trece și totul redevine calm și de obicei chiar mai frumos, mai strălucitor și mai clar ca înainte.

Până în ziua de azi, ori de câte ori ascult acea piesă muzicală, îmi dau lacrimile. Nu mă pot abține; este tema muzicală a vieții mele.

ANNA PERLINI ESTE COFONDATOAREA A ORGANIZAȚIEI UMANITARE PER UN MONDO MIGLIORE, ACTIVĂ ÎN BALCANI DIN 1995.

1. Puteți asculta Simfonia nr.6 de Beethoven online aici: <https://www.youtube.com/watch?v=LHmWoAj4al0>.

REZOLVI PROBLEME? – SAU ÎNCERCI SĂ LE PREVII?

DE MARIA FONTAINE, ADAPTAT

Majoritatea dintre noi suntem destul de ocupați. De obicei avem mai multe lucruri la care să ne gândim și de care să ne ocupăm decât putem într-o zi. Toți dorim să ne controlăm viețile, dar, cel puțin pentru mine, poate fi o provocare să îmi păstrez prioritățile față de mulțimea de lucruri pe care doresc și pe care trebuie să le fac, iar zilele mele sunt de obicei pline cu mai mult decât pot include în ele.

Nu înseamnă neapărat că am prea multe de făcut, ci că trebuie să lucrez mai eficient. Altfel ajung să fug după probleme, încercând să le rezolv din urmă, în loc să mă bucur de o viață sincronizată cu Iisus. Sunt convinsă că mulți dintre voi aveți responsabilitățile voastre, provocări mici și mari, și lista nesfârșită de lucruri pe care trebuie să le faceți – lucruri care se pot acumula atât de ușor în stres și lucruri mai mari dacă nu sunt rezolvate așa cum trebuie.

Mie mi se întâmpla mult prea des să fiu prinsă într-o spirală descendentă în care să fiu inundată de dificultăți și de complicațiile neprevăzute și neașteptate ale vieții și ale muncii. Când lucrurile începeau să se adune, reacția mea automată era să ignor lucrurile mai puțin presante, deoarece nu păreau să fie la fel

de critice pe moment precum cele urgente. Însă până să îmi dau seama, mă trezeam față în față cu una din acele probleme odinioară mici, pe care am tot amânat-o, dar care crescuse în ceva mult mai mare care necesita timpul și atenția mea. Așa că începeam să mă ocup de această nouă problemă mare, care până atunci ajunsese să creeze și ea pagube și complicații, care trebuiau la rândul lor să fie rezolvate și necesitau și mai mult timp. Între timp repetam greșeala de a ignora toate celelalte lucruri minore care, bineînțeles, continuau în acest timp să tot apară.

Este o dilemă ce pare să îi afecteze pe mulți oameni ocupați. Această modalitate de a-ți stabili prioritățile în funcție de mărimea problemei, ocupându-te de ea doar când este destul de mare, în loc să o abordezi când este încă mică, pare să fie modalitatea cea mai evidentă pe moment, însă nu trebuie să fie așa. Nu trebuie să ne petrecem viețile fugărind provocările vieții, rezolvând pagubele și simțindu-ne în mod frecvent copleșiți de spirala fără sfârșit a îndatoririlor.

Acum încerc să dau mai multă atenție lucrurilor atunci când sunt încă mici și ușor de rezolvat. Mi-am schimbat modul de lucru, transformându-mi etica

de lucru și de viață într-una de prevenire decât de rezolvare a pagubelor ulterioare.

Pentru aceasta a trebuit să fac mai multe schimbări. A necesitat o schimbare de opinie în legătură cu modul cum priveam lucrurile ce apăreau în viața mea. A necesitat un efort conștient de a vedea problemele imediat ce apăreau și de a acționa – sau chiar mai bine, de a prevedea potențialele probleme și de a fi pregătită să le rezolv imediat ce se dezvoltau.

Uneori este o lipsă de auto-disciplină dacă ajungi în situația să alergi după probleme. Mie mi-e de multe ori greu să opresc lucrul la ceva ce îmi place când trebuie să lucrez la ceea ce am programat să fac. Ajung foarte concentrată pe un lucru și amân celălalt lucru pe care ar trebui să îl fac în acea zi. În final trebuie să le fac pe celelalte în grabă, ceea ce conduce la presiune și stres. Iar stresul duce de obicei la greșeli, care necesită apoi mai mult timp pentru a fi remediate.

Mi-am dat seama că am nevoie să mi se reamintească să schimb acest aspect. După ce m-am rugat mi-a venit ideea să folosesc un ceas cu alarmă care să mă ajute să opresc un proiect la timp ca să pot

trece la următorul. Iată ce soluție simplă! De ce nu m-am gândit dinainte la asta? Ei bine, multe lucruri mărunte ne stau la dispoziție dar nu le observăm până când nu luăm în serios importanța schimbărilor pe care ar trebui să le facem și nu ne rugăm despre asta.

Faptul de a-ți folosi cât mai eficient timpul nu este sinonim cu a fi ocupat. Avem nevoie de o viață echilibrată, care să includă atât timp concentrat de lucru cât și timp de relaxare, pentru a ne destinde și a ne deconecta de grijile zilei. Spre exemplu, eu căzusem în obiceiul de a lucra și seara, până aproape de culcare – până când mi-am dat seama că era o modalitate ineficientă de a-mi folosi timpul. Orele de lucru seara nu erau prea productive însă cereau de la mine cel puțin același efort.

Trebuia să investesc timp și în relaxare, ca să evit să „alerg” pe urmă după problemele pe care le va cauza lipsa de somn. Când lucram până înainte de culcare mintea îmi rămânea plină cu gânduri despre muncă, încât nu puteam adormi decât după vreo oră-două. Investind timp în relaxare seara mi-am îmbunătățit anumite aspecte ale stării de sănătate care fuseseră afectate de lipsa de somn.

Timpul de relaxare și de deconectare înainte de culcare te ajută să ai un somn de calitate necesar sănătății trupului, minții și a sufletului. Dacă ducem munca cu noi în somn, chiar și numai cu gândul, avem un somn stresat și ineficient, care poate cauza probleme, în loc să ne reclădească și să ne întărească.

Acest principiu a prevenției problemelor, mari și mici, este important pentru oricine în orice aspect al vieții, fiindcă afectează totul, de la productivitate și finanțe până la siguranță, sănătate și liniște sufletească.

Am citit un articol bun¹ despre faptul că problemele mici pot deveni mari dacă nu te ocupi de ele. Era despre un cuplu care înțelegea importanța timpului petrecut în familie însă le era greu să se organizeze ca să petreacă timp de calitate la cină cu copiii. De dimineață începeau cu munca, încercând frenetic să rezolve o mulțime de complicații care se tot acumulau, și nu prea reușeau să ajungă la timp pentru cina în familie. Știau că acest timp cu copiii lor era o ocazie neprețuită pe care o pierdeau pe vecie.

1. Vezi https://well.blogs.nytimes.com/2016/03/10/how-asking-5-questions-allowed-me-to-eat-dinner-with-my-kids/?_r=0.

Soluția implica din partea lor să meargă până la rădăcina problemei și să o prevină. În mod ironic, nici nu și-ar fi imaginat-o. O mică scăpare în planificarea zilei lor de lucru a creat o reacție în lanț în urma căreia au ajuns copleșiți de treburi, chinându-se să le facă față. Însă odată ce și-au făcut timp să descopere care era rădăcina problemei, tot ce aveau nevoie era să facă câțiva pași mici pentru a o preveni, ca astfel să își poată atinge scopul de a da familiei lor ceea ce era nevoie.

Există multe exemple care ar putea fi menționate. Presupun că și tu te poți gândi la câteva din propria experiență. Dacă introduci în viața ta câteva obiceiuri noi și faci câteva ajustări s-ar putea să-ți faci viața mult mai productivă, mai eficientă și mai puțin stresantă. Observă-ți viața și fă o listă cu aspectele în care ai putea să intervii. Vei observa că viața ta va fi mai calitativă, mai eliberată de stres și de frustrarea de a alerga mereu ca să rezolvi problemele!

MARIA FONTAINE ȘI SOȚUL EI, PETER AMSTERDAM, SUNT DIRECTORII ORGANIZAȚIEI THE FAMILY INTERNATIONAL, O COMUNITATE CREȘTINĂ DE CREDINȚĂ.

DE CHRIS MIZRANY

INVENTARUL

Nu-mi imaginez cum cuvântul „planificator” ar putea să stârnească entuziasmul sau bucuria cuiva, decât poate a vreunor împătimiți ai organizării. Cu siguranță eu nu sunt acela.

Cu toate acestea, săptămâna asta a trebuit să revizuiesc unul dintre fișierele noastre de stocuri ca să fie mai funcțional, spre exemplu să calculeze automat stocul rămas, să împartă stocul pe categorii, etc. Ce bucurie!

M-am chinuit cam o oră cu formula generală. La început nu am reușit să includ toate rubricile, apoi a apărut un conflict între coloana A și B, iar separarea pe categorii era toată încălțită, și așa mai departe!

În cele din urmă le-am dat de capăt iar acum sunt mândrul creator al unui fișier mai complet și mai folositor de organizare a datelor noastre. Dar știi ce am învățat prin acest proces istovitor? Nu este bine decât când *totul* este bine. Nu m-a ajutat să am formula funcțională pentru majoritatea liniilor și a coloanelor tabelului. Trebuia ca *fiecare* părțică să fie funcțională și corectă. Apoi totul a mers *minunat!*

Este precum viața noastră! Toate părțile ei – cea spirituală, cea fizică și cea emoțională – trebuie să fie în poziția corectă pentru ca noi să funcționăm cum trebuie. Altfel, vom observa curând că lucrurile nu se leagă cum trebuie. Singura modalitate prin care putem fi împliniți este să ne avem viețile puse în ordine.

Și știi ce am mai descoperit – cu întârziere – ce poate ușura lucrurile? Există o listă de funcții și de formule gata făcute (de matematică, de date, financiare, etc.) care pot fi folosite. Chiar dacă nu cunoști prea multe despre programele de organizare de date, acele formule te pot ajuta să crezi tabele funcționale.

În același fel, există o Mare Carte plină cu sfaturi și cu înțelepciune pe diferite subiecte (credință, luarea deciziilor, etc.) pe care le putem pune în practică în viețile noastre! Și chiar mai mult, avem un Mentor răbdător care ne poate ajuta cu instrucțiuni personale, specifice.

Merită observat și faptul că, cu cât studiem mai mult și punem în practică mai mult, cu atât mai pregătiți devenim. Câștigăm înțelepciune și experiență de care ne putem folosi mai târziu. Nu mă voi mai chinui niciodată cu un tabel așa cum m-am chinuit în ziua aceea. Am învățat ceva. Am trecut la nivelul următor.

Poate simți și tu că trebuie să îți analizezi viața dar nu ești sigur cum anume, sau ce să faci. Sfatul meu? Nu îți irosi timpul și energia. Citește Cartea. Întreabă-L pe Mentor. Fă lucrurile cum trebuie.

CHRIS MIZRANY ESTE WEB DESIGNER, FOTOGRAF ȘI MISIONAR CU HELPING HAND ÎN CAPE TOWN, AFRICA DE SUD.

LA STRĂMTOARE

DE JOYCE SUTTIN

Treceam de câteva săptămâni printr-o perioadă dificilă care m-a făcut să-mi pun întrebări în legătură cu credința mea. Nu mă îndoiam de Dumnezeu, însă mă întrebam oare cât de multă credință aveam ca să pot înfrunta dificultățile. Mă îngrijora și faptul că îmbătrâneam și eram supărată pe mine însămi că deveneam mai slăbită și că nu mai puteam ține pasul așa cum o făceam înainte. Așa că am acceptat cu recunoștință invitația fiicei mele Madi, de a merge în drumeție într-un loc numit Enchanted Rock (Stânca Fermecată).

Deși ne-am trezit destul de devreme, nu am reușit să ajungem acolo înainte de răsărit. Oricum, dimineața era cezoasă, temperatura însă plăcută și ne-am simțit îmborsăți în timp ce urcam spre dealurile pietroase. Am făcut câteva fotografii amuzante. Într-una era fiica mea, care stătea pe o piatră ce părea ca o palmă uriașă.

Când am ajuns în vârful celui de-al doilea deal, Madi spuse că era curioasă să vadă ce este de partea cealaltă, dar fără să urmăim cărarea bătătorită. A fost

palpitant să ne croim drumul peste stânci sau înghe-suindu-ne prin locuri strâmte, căutând să coborâm în valea care părea înșelător de aproape.

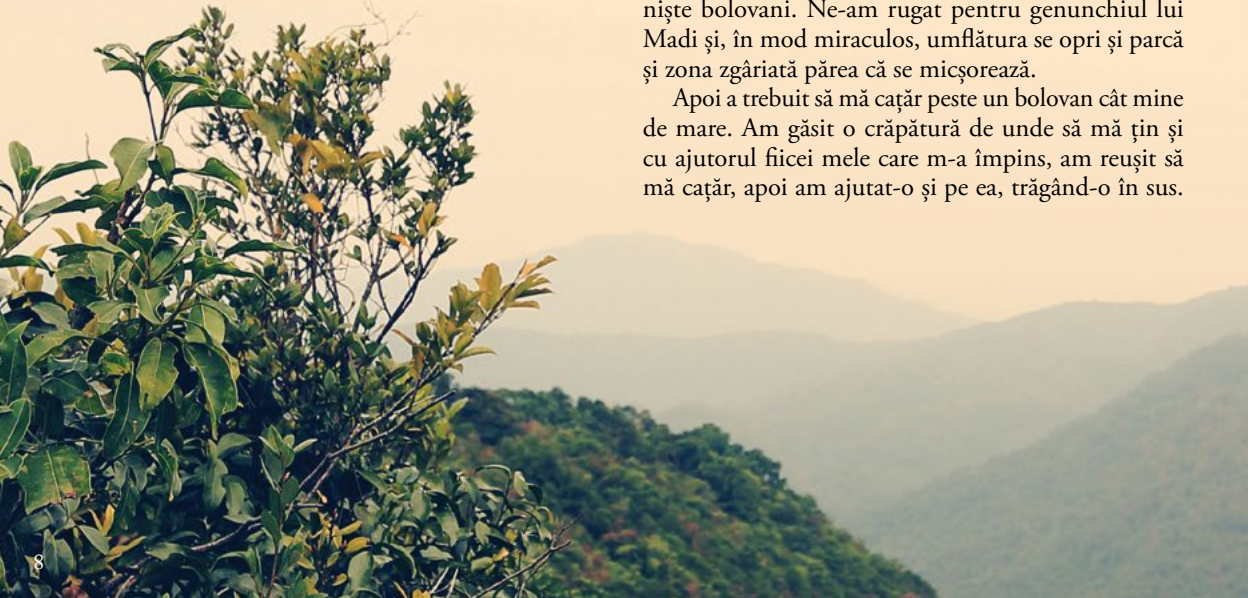
Ce s-a întâmplat, s-a întâmplat foarte repede! Madi ajunsese la o pantă pietroasă, aproape de un perete de stâncă. Cu primul pas, alunecă vreo trei metri pe granitul ud, alunecos ca gheața. Am auzit impactul, cum s-a lovit de peretele de stâncă de la bază. Din fericire a putut să-și întindă mâinile și să își atenueze impactul pentru partea superioară a corpului, însă genunchii ei loviră cu putere zidul și deși spunea mereu „Sunt bine! Sunt bine!” știam că nu era prea bine.

De sus, de unde mă aflam eu, puteam să văd că genunchiul i se învinețea și se umfla și știam că trebuia să cobor și să văd de ea. Am crezut că voi putea coborî cu atenție, dar imediat ce am pășit pe suprafața alunecoasă, picioarele au fugit de sub mine și am căzut pe șold, lovindu-mă și la cap. Am ajuns amândouă la baza pantei fără nicio cale de a merge în sus sau în jos.

Ne-am verificat una alteia rănilile, apoi am observat că singura noastră cale de ieșire era pe laterală, peste niște bolovani. Ne-am rugat pentru genunchiul lui Madi și, în mod miraculos, umflătura se opri și parcă și zona zgâriată părea că se micșorează.

Apoi a trebuit să mă cațăr peste un bolovan cât mine de mare. Am găsit o crăpătură de unde să mă țin și cu ajutorul fiicei mele care m-a împins, am reușit să mă cațăr, apoi am ajutat-o și pe ea, trăgând-o în sus.

1. Coloseni 1:27

Sus-jos tot așa, eu o ajutam pe ea, ea mă ajuta pe mine, până când am trecut de bolovani, prin peșteri și locuri strâmte, și am ajuns din nou în vârf. Însă atunci am uitat de toate durerile și ne-am bucurat de faptul că eram bine și că nu a fost și mai rău.

De la acel incident mi s-a schimbat și percepția mea asupra credinței. Mi-am dat seama că sunt mai puternică decât credeam. Un slăbănog nu ar fi încercat să se cațere pe acei bolovani! Puterea pe care am simțit-o în acea zi a fost aproape supranaturală. Din grijă pentru fiica mea, ca să o aduc înapoi în siguranță, știam că pot face orice. Odată ce mi-am dat seama că singura cale de ieșire era în sus, am știut că nu mă pot lăsa copleșită de frică. Trebuia să îmi înfrunt slăbiciunea și să

o transform în putere. A trebuit să-I cer lui Dumnezeu tăria și curajul de care aveam nevoie.

Un verset care a prins viață pentru mine în ziua aceea a fost: „Hristos în voi, nădejdea slavei”.¹ El nu este un Dumnezeu distant, iar când avem nevoie de El, avem puterea lui Hristos în noi ca să depășim orice dificultate și orice obstacol. Nu trebuie să ne îngrijorăm de slăbiciunile noastre sau de lipsa noastră de credință. Puterea și credința Lui sunt în noi oricând avem nevoie să ne ajute să depășim bolovani și dificultățile în care ne aflăm.

JOYCE SUTTIN ESTE PROFESOARĂ PENSIONARĂ ȘI SCRITOARE ȘI TRĂIEȘTE ÎN SAN ANTONIO, SUA.

Oricine vrea să atingă succesul într-o acțiune cutezătoare trebuie să rezolve fiecare problemă pe măsură ce apare. ... Și continuă indiferent de obstacolele pe care le întâlnește în cale. – *W. Clement Stone (1902-2002)*

Dacă dorim să ne întărim credința atunci nu trebuie să ne eschivăm de la situațiile în care credința noastră este pusă la încercare și astfel, prin acea încercare, credința este întărită. – *George Müller (1805-1898)*

Nu te chinui prin puterea ta proprie; aruncă-te la picioarele Domnului Iisus și așteaptă-L, cu încredere că El este cu tine și că lucrează pentru tine. Străduiește-te prin rugăciune; lasă credința să îți umple inima – ca să fii puternic în Domnul și în puterea tăriei Sale. – *Andrew Murray (1828-1917)*

PRIMA ZI

DE ELSA SICHROVSKY

„Oricât te-ai pregăti”, m-a avertizat prietena mea, „prima zi de facultate va fi copleșitoare”. Nu eram sigură de ce credea ea că ceva atât de inofensiv precum facultatea să fie copleșitor, însă i-am spus că m-am descurcat bine în liceu și de aceea eram sigură că mă voi descurca și la facultate.

Am ieșit de la metrou, cu harta campusului universitar în mână, și m-am pornit încrezătoare în direcția în care credeam că trebuie să merg pentru primul meu curs la facultate. Nu prea știam să folosesc o hartă și până atunci nu prea fusesem atentă la semnele de circulație. Am ajuns să cutreier neajutorată timp de două ore incinta facultății ca să descopăr că include 11 clădiri. În cele din urmă am ajuns acolo unde se ținea cursul meu cu 15 minute înainte să se termine. M-am așezat obosită pe un scaun și mi-am amintit susele prietenei mele.

După ce am rugat alți colegi studenți să mă direcționeze am localizat cu succes cursul următor, un curs introductiv de lingvistică. O femeie stătea pe o bancă afară, îmbrăcată cu o cămașă sport și cu blugi lejeri. Am crezut că este vreo femeie de serviciu și am intrat în clasă, unde o femeie îmbrăcată cu bluză, fustă neagră și pantofi cu toc scria pe tablă. Am presupus că aceasta este profesoara. A continuat cursul cu un test oral scurt și cu un chestionar. Apoi femeia în blugi a deschis ușa și s-a prezentat ca fiind dna. Profesor Lee (un lingvist

eminent). Apoi și-a prezentat asistenta – pe doamna cu fustă!

Cursul următor, o introducere în literatura western, mi-a adus și alte surprize. Am ascultat despre date, informații și persoane și mi-am notat totul cu conștiinciozitate. Însă în final s-a dovedit că nimic din toate acelea nu îmi „erau de folos”. În schimb, după prima oră, m-am trezit într-un grup de 10 oameni, complet străini mie, vorbind despre punerea în scenă a unei piese de teatru, cu tot ce implica asta, inclusiv muzica, costumele și scena – și totul în doar două săptămâni!

Bineînțeles că până la sfârșitul semestrului am găsit cele mai bune unghere de studiu din campus, piesa de teatru a grupului meu a ieșit bine și am învățat că profesorii se îmbracă oricum doresc ei. Privind în urmă la începutul meu jalnic, mi-am dat seama că aceste experiențe de „boboc” nu vor fi ultimele din viața mea.

Deși sunt incomode, aceste situații mă impulsionează să devin mai îndrăzneță și să învăț să mă descurc fără vechile măsuri de siguranță pe care le aveam. Iar maturizarea mea va fi cu mine mai mult decât disconfortul greșelilor mele de începător.

ELSA SICHROVSKY ESTE SCRITOARE LIBER-PROFESIONISTĂ. EA TRĂIEȘTE CU FAMILIA EI ÎN TAIWAN.

PERSEVERENȚA

DE JESSICA ROBERTS

Orice mamă care a încercat să-și facă copilul să stea locului cât să termine de mâncat îți poate spune că momentele de atenție la copii sunt foarte scurte. Însă există în viața fiecărui copil mic momente în care dorința innăscută pentru progres îl împinge la a învăța lucruri noi, cum ar fi să prindă obiecte mici cu degetele lui grășune, sau să meargă de-a bușilea, sau în picioare. Aceste abilități noi necesită din partea copilului un efort fizic și de concentrare uriaș și mult timp, în comparație cu viața lui scurtă de până atunci. Aceste abilități solicită și mușchii, care de-abia învață să se coordoneze și care sunt de-abia suficient de puternici încât să susțină greutatea copilului.

Recent, când m-am mutat într-o țară nouă, mi-a fost foarte greu să mă adaptez. Am încercat să mă concentrez pe munca voluntară, însă mi se părea că nu eram suficient de bună. Spre exemplu, mi-am concentrat toată energia într-un proiect numit „O jucărie și o carte” pentru copiii nevoiași, dar pentru că proiectul prindea greu, am început să mă descurajez și eram hotărâtă să renunț.

Într-o zi mă jucam cu bebelușul unei colege, pe nume Rafael, care încerca să meargă de-a bușilea. Începea prin a se împinge în sus pe mâinile-i tremurânde și, în cele din urmă, ajungea în patru labe, dar acolo se bloca. Indiferent cât de mult se legăna în patru labe sau se mișca pe burtică, nu se apropia de jucăria care era puțin mai departe de el. Uneori reușea să se

împingă *înapoi*, însă asta îl îndepărta și mai mult de țelul său. Până la urmă s-a uitat la mine și parcă îmi spunea din ochi: „*Ia-mă în brațe!*”, cu o expresie plină de frustrare pe față.

Eram în măsură să-l înțeleg, deoarece și eu eram frustrată de noua mea situație. Știam totuși că eforturile sale sunt benefice pentru a-i întări mușchii și a-l învăța să-și coordoneze corpul. Așa că l-am luat puțin în brațe și l-am încurajat, dar apoi l-am pus înapoi pe jos ca să încerce din nou. Era treaba lui să învețe să meargă, nu puteam să o fac eu pentru el.

Dintr-o dată, mi-am dat seama că mă asemănăm foarte mult cu Rafael. Pană atunci mă chinuisem, încercând să mă integrez la slujba nouă, să învăț o limbă nouă și să mă familiarizez cu o cultură nouă, iar reacția mea firească a fost să mă uit la Iisus și să-i spun: „*Ia-mă în brațe! Salvează-mă din toate astea!*” Însă El știa că această perioadă de învățat, indiferent cât de dificilă era ea, avea menirea să mă întărească. Chiar dacă dragostea Lui era întotdeauna cu mine ca să mă încurajeze, munca trebuia s-o fac singură. Trebuia să perseverez. Dacă Rafael putea să persevereze, tot așa puteam și eu!

Rafael a reușit să învețe să meargă de-a bușilea, iar acum se trage ca să se ridice în picioare. Eu, de asemenea, fac pași mici, de bebeluș, învăț noi deprinderi și îmi lărgesc orizontul. Știu că în curând vom fi amândoi în picioare, alergând.

VIATĂ LUNGĂ CU IISUS

DE W.P. SCHMIDT

Tatăl meu a trăit până la vârsta de 101 ani, mama până la 99 și au fost căsătoriți peste 75 de ani! Au supraviețuit la două războaie mondiale și au avut nouă copii, deși gemenii, care s-au născut chiar după Cel de-al Doilea Război Mondial, s-au întors în Rai imediat la naștere. Au avut și 19 nepoți și 19 strănepoți.

Pe măsură ce au îmbătrânit, toți cei care îi cunoșteau erau uimiți de cât de bine se țineau. Trăiau în casa lor cu ajutorul unei menajere, iar frații și surorile mele le făceau cumpărăturile, tundeau iarba din curte, etc, până când, în ultimele lor luni de viață s-au mutat la un centru pentru vârstnici. Ei au avut o statuie cu Maria, mama lui Iisus, construită în zidul din față al casei, iar pe ușa de la intrare tata, fiind doctor, a avut încrustat toiagul lui Moise cu un șarpe.

Pe veranda din spate aveau în perete un mozaic colorat, ilustrând primul miracol al lui Iisus, când a

transformat apa în vin. Părinții mei obișnuiseră să bea vin în fiecare seară, mai puțin în ultimii ani. Ei locuiau într-una din cele mai bune zone viticole de-a lungul Rinului. Mergeau la viticultori cu familia și prietenii ca să deguste și să cumpere vinuri. Fiecare primea un pahărel, gusta din vin și încerca să ghicească din ce zonă și din ce an era, ce soi de strugure și cât mai multe alte detalii fără să vadă eticheta.

După ce s-a pensionat, tata a început să studieze istoria. Spunea că trebuie să facă ceva ca să își mențină creierul funcțional. El colecționase monede și timbre de la Vatican, așa că s-a hotărât să studieze istoria papalității. De asemenea lucra în fiecare zi în grădină. Obișnuia să spună: „Dacă nu ar fi fost grădina aș fi fost mort demult”. Mama mergea în fiecare zi la plimbare cu cadrul ei de mers și citea cărți în fiecare zi.

Odată, un prieten apropiat de familie a întrebato: „Cu o familie atât de numeroasă probabil

că aveți și multe probleme. Cum vă descurcați?”. Mama i-a răspuns: „Acasă am un dulap cu mai multe sertare. Unul dintre ele este ‚sertarul toleranței’. Dacă apare vreo problemă o bag în acel sertar și merg mai departe.” Apoi prietenul întreabă: „Dar la un moment dat sertarul nu va fi plin? Atunci ce faci?” Răspunsul ei a fost: „Întotdeauna lucrurile se așează, așa că este mereu loc pentru mai mult”.

Să crești șapte copii, dintre care cinci băieți activi, și să ai de-a face cu unele din cele mai nebunești lucruri pe care unii dintre noi le-am făcut, a însemnat multă muncă pentru mama mea, dar nu îmi amintesc să fi țipat vreodată la noi. Părinții noștri erau economi. „Moșteneam” pantalonii unul de la altul. Și nu făceam risipă de mâncare.

Părinții mei au crezut toată viața lor în Iisus, iar El i-a ajutat să supraviețuiască războaielor, dificultăților și lipsurilor. Tata i-a dat întotdeauna tot creditul lui

Dumnezeu spunând: „E doar din îndurarea Lui”.

Cu câțiva ani în urmă, i-am întrebat dacă era ceva în viața lor ce ar fi dorit să fie diferit. Amândoi au răspuns imediat: „Nimic!” La care tata a adăugat: „Avem șapte copii care se înțeleg bine între ei. Ce altceva să ne dorim?” Părinții mei iubeau copiii. Când eu și soția mea am adoptat cu bebeluș orfan din Congo, la început unii din frații mei au respins ideea, însă părinții mei au acceptat imediat.

De asemenea, părinții mei se iubeau foarte mult. Ultima lor dorință în viață era ca atunci când unul s-ar fi dus și celălalt să îl urmeze repede. Și tocmai așa s-a întâmplat, cu o diferență de trei săptămâni între ei. De asemenea și-au dorit ca oamenii să nu cheltuiască mult cu coroane și flori la mormintele lor. „De ce să faceți asta?” întreba ei. „Noi vom fi în Rai! Nu vom avea nevoie de acele flori”. În loc să cumpere flori, oamenii au făcut donații ca să susțină un spital în Betleem și proiectul nostru cu școala din Congo. Îmi amintesc că tata spunea demult: „Valiza mea este pregătită. Sunt gata de drum”.

Deși nu le-a fost ușor să-și lase unul dintre fii să plece de acasă ca misionar, au fost în cele din urmă bucuroși și l-au susținut în chemarea vieții lui. Sunt sigur că rugăciunile lor m-au ajutat în multe situații dificile.

Oamenii îi admirau că zâmbeau și glumeau tot timpul. Tatălui meu îi plăcea să spună glume, una după alta, chiar dacă ți le mai spusese înainte. La urma urmei și-a trăit toată viața în Mainz, locul de naștere a lui Gutenberg, un oraș faimos în Germania pentru umor.

În ultimii săi ani de viață am observat că îi era tot mai greu să-și pună haina, dar când am încercat să-l ajut, mi-a spus: „Nu, mulțumesc, trebuie să o fac singur”. Asta mi-a dat și mie motivația să nu renunț niciodată.

Biblia spune: „Fiule, nu uita învățăturile mele și păstrează în inima ta sfaturile mele. Căci ele îți vor lungi zilele și anii vieții tale și-ți vor aduce multă pace. Să nu te părească bunătatea și credințioșia: leagă-ți-le la gât, scrie-le pe tăblița inimii tale”.¹ Lucrul acesta s-a dovedit adevărat la părinții mei.

W.P. SCHMIDT ESTE MISIONAR ÎN EUROPA ȘI ÎN AFRICA.

EU,
TU
ȘI

SCHIMBAREA

DE MARIE ALVERO

Schimbarea sperie oamenii. Chiar și schimbările în bine au unele părți proaste, iar schimbările rele au ceva bun ascuns în ele. Dar oricât de mult știi lucrurile astea cu capul, uneori îmi este greu să le accept cu inima.

Indiferent de poziția ta față de schimbări, realitatea este că schimbările sunt inevitabile. Indiferent unde mergi, schimbarea te va găsi. Mie îmi place rutina și previzibilitatea. Însă am descoperit că cele mai semnificative și mai satisfăcătoare lucruri din viața mea s-au întâmplat datorită unor schimbări. Perfecționarea într-un nou domeniu de activitate s-a datorat unei schimbări drastice. Căsnicia stabilă și împlinită este rezultatul unei schimbări majore – fără ca să mai menționez schimbările și ajustările pe care trebuie să le facem în mod regulat. Bucuria de a fi părinte: încă o schimbare. Prieteniiile solide: în general născute în momentele când am trecut prin schimbări. Stilul de viață sănătos: da, datorat faptului că m-am schimbat.

Adevărul este că viața mea ar putea fi și mai înspăimântătoare dacă nu ar exista nicio schimbare, deoarece s-ar putea să mă fi simțit neîmplinită, să nu îmi fi urmat pasiunile, să nu îmi fi descoperit talentele și să nu fi învățat adevăruri.

Iată aici câteva din sugestiile mele pentru a face față schimbărilor și lucrurilor mai puțin familiare:

REGÂNDEȘTE SCHIMBAREA: De multe ori, când rezist schimbării sau mi-e groază de un anumit rezultat, cel

mai greșit lucru din toate este modul cum privesc eu lucrurile și cam tot ce ar face diferența ar fi să schimb punctul meu de vedere. Uneori pot face asta dacă vorbesc cu cineva care are o perspectivă mai largă asupra situației, alteori dacă mă informez mai bine despre acea schimbare. Alteori mă ajută să aștept înaintea să-mi fac o părere și să fiu deschisă la orice se întâmplă.

ALEGE SCHIMBAREA: În loc să evit schimbarea și să mă ascund de ea și să îi rezist până în ultima clipă, ar trebui să caut schimbarea. Tot așa cum atleții se mențin în formă pentru un maraton prin antrenamente continue și prin îmbunătățirea continuă a performanțelor lor, și eu pot fi pregătită pentru schimbare dacă exersez schimbarea în viața mea de zi cu zi. Pot fi unele schimbări minore, cum ar fi să încerc o rețetă nouă, o nouă metodă de exerciții fizice, sau un restaurant nou; sau schimbări mai mari, cum ar fi să încerc un hobby nou, o nouă carieră sau o prietenie nouă.

SĂ ÎMI AMINTESC DE LUCRURILE CARE NU SE SCHIMBĂ: „Eu sunt Domnul, Eu nu Mă schimb”.¹ Indiferent de ce se schimbă, fie spre bine sau spre rău, fie că ai sau nu ai control asupra schimbării, suveranitatea lui Dumnezeu rămâne neschimbată. Vremurile de schimbare și de incertitudine îți pot întări credința și încrederea în dragostea și grija lui Dumnezeu pentru tine, ceea ce este un lucru foarte bun.

MARIE ALVERO A FOST MISIONARĂ ÎN AFRICA ȘI ÎN MEXIC. ACUM ARE O VIAȚĂ OCUPATĂ ȘI ÎMPLINITĂ CU SOȚUL ȘI COPIII EI ÎN TEXAS, SUA.

1. Maleahi 3:6

NOASTRĂ ANCORA NE ȚINE

DE DAVID BRANDT BERG, ADAPTAT

Schimbarea este unul din lucrurile care ne apropie de Dumnezeu. „Schimbare și degradare văd peste tot în jurul meu; O Tu, cel care nu te schimbi, rămâi în mine”.¹ Toate lucrurile se schimbă, dar Iisus nu se schimbă niciodată. El este singurul lucru constant.

Una din situațiile în care lucrul acesta este evident este atunci când ne mutăm într-un loc nou, sau ne schimbăm locul de muncă, sau mai ales atunci când ne mutăm într-o altă țară. Ne-am obișnuit cu casa noastră, cu lucrurile, cu prietenii, cu rutinele noastre și avem tendința să ne bazăm pe acestea. Când oamenii de afaceri, profesorii sau studenții merg în alte țări să muncească sau să studieze, trec de multe ori printr-un șoc cultural, fiindcă se obișnuiesă cu anumite lucruri – aceeași limbă, aceeași prietenii, același loc în care au trăit. Și dintr-o dată nu se mai pot baza pe acestea.

Noi, creștinii, avem un avantaj în ceea ce privește adaptarea la schimbare deoarece avem o ancoră care ne ține stabili. Noi avem o stâncă care rămâne mereu solidă și în care ne putem întotdeauna încrede. Într-un fel, viața noastră este cam la fel în fiecare zi fiindcă avem încredere în Dumnezeu în fiecare zi. Stâncă

noastră ne ține în siguranță tot timpul, indiferent de cum sunt valurile.

Indiferent de ceea ce se întâmplă, unde mergem, unde trăim, sau care ar fi condițiile, Dumnezeu este mereu cu noi și are grijă de noi. Așa că putem avea un sentiment minunat de siguranță, pe care oamenii fără credință nu îl au, indiferent cât de mult locuiesc într-un loc sau fac același lucru, sau merg la aceeași școală, sau au aceeași casă, aceeași animale de companie și aceeași prietenii. Sentimentul lor de siguranță poate fi întrerupt în orice moment iar ei se pot prăbuși când unul din aceste lucruri pe care se bazează se schimbă. Însă noi „să găsim o puternică îmbărbătare, ... să apucăm nădejdea care ne era pusă înainte, pe care o avem ca o ancoră a sufletului; o nădejde tare și neclintită”.²

Dacă te simți lovit de valurile vieții, de ce nu L-ai invita pe Iisus să fie și ancora ta? Cere-I pur și simplu:

Dragă Iisus, Te rog să vii în viața mea și să-mi dai siguranța și stabilitatea Ta – indiferent de ce se întâmplă în jurul meu. Amin.

1. Extras din imnul „Abide with Me” de H. Lyte, 1847

2. Evrei 6:18-19

DE LA IISUS CU DRAGOSTE

ACCEPTĂ NOILE PROVOCĂRI

Este greu să schimbi lucrurile cu care ești așa de obișnuit încât aproape că te identifici cu ele. Însă când aceste lucruri te trag în urmă trebuie contracarate, provocate și depășite. Iată de ce schimbarea este atât de dificilă, însă atât de minunat de provocatoare – fiindcă sfidezi natura umană din obiceiurile care te constrâng să faci lucrurile într-un anumit fel. Îți schimbi cursul vieții și te îndrepti într-o direcție nouă, mai productivă.

Așa că, să nu crezi niciodată că depășirea rutinelor și a obiceiurilor proaste nu îți merită efortul. Merită fiecare lacrimă, fiecare efort

și fiecare dificultate. Asta însuflețește luptătorul din tine. În felul acesta rupi legăturile rutinei și toate lucrurile care credeai că sunt elemente de neschimbat ale personalității sau ale situației tale și hotărăști să mergi într-o direcție nouă, care te va ajuta să progresezi.

Hotărârea de a rupe lanțurile obiceiurilor proaste și a rutinelor tale poate scoate ce este mai bun din tine, fiindcă te face să îți depășești situațiile confortabile și să cauți o cale nouă, o nouă provocare în viață și promisiunea unor lucruri mai bune pentru viitor.